

Nejvyšší správní soud
Moravské náměstí 6
657 40 Brno

k sp. zn. 21 As 1/2026

V Jílovém u Prahy dne 9.3.2026

prostřednictvím datové schránky

Žalobkyně:

Obec Temelín

IČO: 00245534

se sídlem Temelín 104, 373 01 Temelín
zastoupená *Josefem Vácou, starostou*

právně zastoupena

JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., ev. č. ČAK 14936

advokátem společnosti Advokátní kancelář Dohnal & Bernard, s.r.o.
se sídlem Klokotská 103, 390 01 Tábor, IČO: 018 25 666
ID DS: 2j5wqrg

Žalovaný:

Ministerstvo životního prostředí

se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha

Za účasti:

Správa úložišť radioaktivních odpadů

se sídlem Dlážďená 6, 110 00 Praha

**Doplnění důvodů kasační stížnosti proti rozsudku Městského
soudu v Praze ze dne 18. 12. 2025, č. j. 10 A 59/2025-105**

Přílohy: dle textu

Advokátní kancelář Dohnal & Bernard, s.r.o.
zapsaná v OR u Krajského soudu v Českých Budějovicích, oddíl C, vložka 21923 • IČO: 018 25 666
č. ú.: 211 864 546/0600 • tel: +420 381 253 990 • e-mail: office@dohnalbernard.cz

www.dohnalbernard.cz

Sídlo a kancelář Tábor

Mgr. Vítězslav Dohnal, ev. č. ČAK 12191
Klokotská 103, PSČ 390 01 Tábor
tel.: +420 776 834 534 • e-mail: dohnal@dohnalbernard.cz

Pobočka Jílové u Prahy

JUDr. Michal Bernard, Ph.D., ev. č. ČAK 14936
Masarykovo nám. 20, PSČ 254 01 Jílové u Prahy
tel.: +420 773 991 250 • e-mail: bernard@dohnalbernard.cz

I. Stav věci a průběh řízení

Dne 17. 10. 2024 rozhodlo Ministerstvo životního prostředí (dále jen „**žalovaný**“) o stanovení průzkumného území Janoch pro zvláštní zásahy do zemské kůry pro zjištění vhodných geologických, strukturních, hydrogeologických, geomechanických a geochemických podmínek pro možnost vybudování podzemního úložiště vyhořelého jaderného paliva a ostatních radioaktivních odpadů – etapa vyhledávání (dále jen „**rozhodnutí o stanovení průzkumného území**“). Průzkumné území vymezené souřadnicemi stanovil na katastrálním území obcí Dříteň (katastrální území č. 633135), Jeznice (katastrální území č. 659452), Purkarec (katastrální území č. 736791), Olešník (katastrální území č. 710491), Knín (katastrální území č. 613959), Kočín (katastrální území č. 613967), Litoradlice (katastrální území č. 685828) a Březí u Týna nad Vltavou (katastrální území č. 613941), okres České Budějovice CZ0311. Celková plocha průzkumného území je 22 741 548 m², podíl žalobkyně je 41,68 %.

Proti tomu podala stěžovatelka rozklad. Ministr životního prostředí jej zamítl a potvrdil rozhodnutí o stanovení průzkumného území.

Stěžovatelka podala žalobu proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 27. 3. 2025, č. j. MZP/2025/290/218, sp. zn. R/4335, a proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 17. 10. 2024, č. j. MZP/2024/210/3581, sp. zn. ZN/MZP/2023/510/46.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 12. 2025, č. j. 10 A 59/2025-105, žalobu zamítl.

Proto se stěžovatelka obrátila na Nejvyšší správní soud s kasační stížností proti rozsudku Městského soudu v Praze. Tímto stěžovatelka doplňuje k výzvě shora nadepsaného soudu svou kasační stížnost, ve lhůtě soudem stanovené.

V řízení je zastoupena advokátem na základě plné moci, která byla přílohou blanketní kasační stížnosti.

II. Napadené výroky

Žalobkyně touto kasační stížností napadá **celou výrokovou část** rozsudku.

III. Odůvodnění

Napadené rozhodnutí prvostupňového správního soudu je založeno na nesprávném posouzení právní otázky soudem, je zde tedy kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s.r.s.

Celým řízením se táhne právně nesprávná argumentační linka správních orgánů a nyní i soudu, že žalobkyně nemůže uplatnit mnohé námitky, neboť k tomu v tomto řízení není prostor. Argumenty žalobkyně jsou z většiny odmítány jako předčasné, protože jde přeci „jen“ o stanovení průzkumného území.

Žalobkyně s tímto přístupem nesouhlasí a považuje jej za nezákonný. Zasahuje do jejího práva na samosprávu, do jejího vlastnického práva a do jejího práva na příznivé životní prostředí. Má tedy i ústavněprávní rovinu, ke které je dle žalobkyně třeba přihlížet vždy a v každém řízení, nikoliv jejich posouzení odkládat do budoucna.

Žalobkyně s tímto přístupem nesouhlasí také proto, že nyní projednávané řízení o stanovení průzkumného území je nutný předstupeň pro případnou realizaci záměru. Je si samozřejmě vědoma toho, že ještě není definitivně rozhodnuto o tom, že úložiště jaderného odpadu bude právě na jejím území. Šance se postupem času a rozhodováním správních orgánů víc a víc zvyšují. Žalobkyně zastává názor, že s ohledem na to, o jaký záměr se jedná, je potřeba posuzovat všechny podstatné okolnosti již nyní, a nikoliv až v pozdějších fázích. Je tomu tak proto, že žalobkyně je již nyní přesvědčena o tom, že výsledný záměr – zřízení úložiště jaderného odpadu – na jejím území nemůže být realizován. Proto postrádá logiku, aby zde vznikalo průzkumné území a aby postupovalo zkoumání možnosti uložení jaderného odpadu na jejím území. Jde o zbytečně vynaložené prostředky, které jsou zátěží pro stát a zbytečným zásahem do okolí žalobkyně, kterému je možné se vyhnout.

Žalobkyně je přesvědčena, že i z textu zákona a judikatury soudů vyplývá, že již v řízení o stanovení průzkumného území se správní orgány musejí zabývat i tím, zda zde neexistuje veřejný zájem, který by přesahoval nejen nad zájmem na stanovení průzkumného území, ale i následném využití výhradního ložiska (uplatní se obdobně či přiměřeně, viz dále).

Žalobkyně se ohrazuje proti výkladovým postupům prvostupňového soudu. Městský soud v Praze uvedl, že § 4a odst. 6 geologického zákona se uplatní přiměřeně, nikoliv obdobně. Podle něj výklad těchto ustanovení „korigoval“ NSS. Jenže v zákoně je jasné stanovení pojem „obdobně“ (§ 22a geologického zákona) a není zde tedy prostor pro tvrzenou korekci. Výklad zákonů je samozřejmě nutnou součástí práva. Přichází ale na řadu v případě, že ustanovení není jasné anebo chybí pravidlo, které by bylo možné aplikovat (mezera v zákoně). Zde ale zákonodárce – bez ohledu na to, o jak moc promyšlený krok se jednalo – do předmětného ustanovení zakotvil pojem „obdobně“. A není proto prostor vykládat daná ustanovení pomocí pojmu „přiměřeně“.

Žalobkyně tedy trvá na tom, že pro žádost o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásah do zemské kůry platí obdobný postup jako pro vyhledávání nebo průzkum ložisek vyhrazených nerostů a režim podle § 4a odst. 6 geologického zákona. „Obdobně“ užití ustanovení nepřepokládá zcela mechanickou aplikaci. Nicméně ona „pravidla hry“, která zmínil městský soud, potažmo NSS ve svém rozsudku, je potřeba dodržet a vskutku se zabývat kolidujícími zájmy – a to nejen na stanovení průzkumného území, ale i na následném vybudování úložiště jaderného odpadu. Pokud je správní orgány a následně i soud zatvrzele odmítají s ohledem na jejich tvrzenou předčasnost, nejsou řádně posouzené a v tom žalobkyně spatřuje nezákonnost.

V daném postupu žalobkyně spatřuje též nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, tedy kasační důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

Žalobkyně opětovně odkazuje na to, že NSS v situaci, kdy bylo „vysoce pravděpodobné“, že v případě úspěšnosti geologického průzkumu budou v povolovacím procesu následovat další kroky, konstatoval, že je nutné náležitě zvážit existenci dalšího veřejného zájmu ve smyslu § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích a poměřit jej s veřejným zájmem na následném využití výhradního ložiska. Ani skutečnost, že v dané fázi nebyly zahájeny geologické práce či známy výsledky průzkumných prací, nemohla podle

soudu tento požadavek zvrátit. Otázce poměrování veřejných zájmů ve smyslu § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích je totiž správní orgán povinen se věnovat i za situace, že dosud nedisponuje komplexními informacemi stran geologických podmínek předmětné lokality (rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2022, č. j. 4 As 38/2022-34).

Žalobkyně v řízení u prvostupňového soudu argumentovala judikaturou NSS, který dospěl k závěru, že je přípustné, pokud se normy zákona o geologických pracích pro průzkum a dobývání nerostů na zvláštní zásahy do zemské kůry ve smyslu § 34 odst. 1 horního zákona použijí pouze přiměřeně, nikoliv mechanicky. V tomto smyslu následně korigoval výklad § 22a odst. 1 zákona o geologických pracích a tam obsaženého slova obdobně, které „*je v tomto ustanovení poněkud nevhodně užito, přičemž nevhodnost je patrná z účelu právní úpravy a výslovného znění § 34 odst. 2 horního zákona*“ (rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 As 121/2018-47, ve věci Kraví Hora). Výkladu shora citovaných ustanovení geologického a horního zákona v kontextu rozhodování o stanovení průzkumného území se NSS věnoval ve své judikatuře i dále. V rozsudku ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009-190, uvedl, že podle § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích se posuzuje „*nejen zájem na dalším průzkumu, ale současně – viz. použití spojky „a“ – na následném využití výhradního ložiska. To má svoji logiku, neboť jinak by průzkum byl samoúčelný. Ministerstvo musí posoudit zejména ty skutečnosti, které jsou demonstrativně uvedeny v citovaném ustanovení. V dané věci bylo posuzováno, zda veřejný zájem na ochraně životního prostředí převyšuje zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska. Již ve stadiu rozhodování o žádosti o stanovení průzkumného území je tedy při posuzování dalšího veřejného zájmu správní orgán povinen posoudit nejen míru zájmu na dalším průzkumu, ale i míru zájmu na následném využití výhradního ložiska.*“ Na výše citovaný rozsudek sedmého senátu NSS pak navázal v rozsudcích ze dne 23. 9. 2009, č. j. 7 As 59/2009-142, a ze dne 8. 11. 2018, č. j. 4 As 155/2018-63. V případech řešených těmito rozhodnutími bylo vysoce pravděpodobné, že pokud bude geologický průzkum úspěšný, požádá investor o povolení nutná pro dobývání nerostu. Soud pak zdůraznil, že s ohledem na finanční náročnost aktivit směřujících k budoucímu dobývání nerostů je namístě, aby se správní orgán v co nejranější fázi celého procesu zabýval otázkou, zda neexistuje závažný veřejný zájem bránící těžbě samotné, a nečinil tak až v pozdějších fázích procesu. NSS tedy opakovaně v situaci, kdy bylo „vysoce pravděpodobné“, že v případě úspěšnosti geologického průzkumu budou v povolovacím procesu následovat další kroky, konstatoval, že je nutné náležitě zvážit existenci dalšího veřejného zájmu ve smyslu § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích a poměřit jej s veřejným zájmem na následném využití výhradního ložiska. Ani skutečnost, že v dané fázi nebyly zahájeny geologické práce či známy výsledky průzkumných prací, nemohla podle soudu tento požadavek zvrátit. Otázce poměrování veřejných zájmů ve smyslu § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích je totiž správní orgán povinen se věnovat i za situace, že dosud nedisponuje komplexními informacemi stran geologických podmínek předmětné lokality (rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2022, č. j. 4 As 38/2022-34). V nyní projednávané věci je také vysoce pravděpodobné, že bude-li výsledek geologického průzkumu z pohledu žadatele a žalovaného vyhovující, správní orgány přikročí k dalším krokům vedoucím v konečném důsledku k umístění hlubinného úložiště radioaktivního odpadu v lokalitě Janoch. Jenže napadená rozhodnutí nesplňují požadavky na dostačené odůvodnění ve vztahu k výše citovanému § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích. Současně je – právě s ohledem na vysokou míru pravděpodobnosti – namístě aplikovat úpravu obsaženou v geologickém zákoně skutečně obdobně, jak zákonodárce zamýšlel, nikoliv přiměřeně, jak dovodila judikatura ve skutkově odlišných případech.

Žalobkyně si je vědoma toho, že v odkazovaném rozsudku šlo o jedinou lokalitu, kde chtěl investor realizovat svůj záměr. Je samozřejmě otázkou, co je „vysoce pravděpodobné“.

Ale žalobkyně 25% šanci na to, že úložiště bude právě na jejím území, resp. 50% šanci, že její území bude hlavní či záložní lokalitou, považuje za velmi vysokou.

Žalobkyně dostává plané útěchy, že ještě není dosud jisté, kde úložiště nakonec bude. Ale to v případě uložení velkého množství takto vysoce nebezpečného odpadu na jejím území není dostačující.

Městský soud pak k aplikaci další judikatury na projednávanou věc také odkázal na to, že „jediným rozdílem“ byly odlišné lokality, jejich počet (zde konkrétně čtyři) a identita účastníků řízení, potažmo osob na řízení zúčastněných. Následně označil tyto odlišnosti za právně nevýznamné, a proto lze podle něj právní názory z rozsudků (4 As 155/2018-63 a na něj navazujících rozsudcích 9 As 121/2018-47 či 2 As 377/2018-61 z 29. 5. 2020) plně aplikovat na projednávanou věc.

Žalobkyně je přesvědčena, že se jedná o nesprávné právní posouzení předmětné otázky. Žalobkyně se nedomnívá, že tuto judikaturu lze bez dalšího aplikovat na nyní projednávanou věc. Zmíněné odlišnosti totiž nejsou právně nevýznamné. S ohledem na to, že počet lokalit se zásadně snížil, vážnost situace se zvýšila. Dramaticky se totiž zvýšilo riziko, že úložiště vznikne právě v lokalitě Janoch na území žalobkyně.

Stejně tak je právně významný rozdíl, o jakou lokalitu se jedná. V případě lokality Janoch jde o lokalitu již nyní extrémně zatíženou existujícími a plánovanými záměry.

Konkrétně se jedná o:

- Sklad vyhořelého jaderného paliva v lokalitě ETE - rozšíření skladovací kapacity,
- Nový jaderný zdroj SMR v lokalitě Temelín,
- V432 Kočín – Přestice – zdvojení stávajícího vedení 400 kV, V433/833 - zdvojení vedení,
- Nový jaderný zdroj v lokalitě Temelín včetně vyvedení výkonu do rozvodny Kočín,
- V406/V407 Kočín - Mírovka, nové vedení 400 kV,
- ZEVO Vráto České Budějovice.

Tuto skutečnost prvostupňový soud i správy orgány odmítly zohlednit. Skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, je v rozporu se spisem, a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost; v daném postupu prvostupňového soudu žalobkyně spatřuje kasační důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Skutkový stav zatížení území stávajícími i plánovanými záměry, jejich kumulativní a synergické vlivy se záměrem stanovení průzkumného území a následného vybudování úložiště, nebyl správními orgány náležitě zjištěn, došlo tak k rozporu s ust. § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu (ochrana zdraví obyvatel žalobkyně, ochrana životního prostředí a práva na samosprávu jsou ve veřejném zájmu).

Obsahové požadavky na vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů provedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2012 č. j. **1 Ao 7/2011 – 547**. NSS v něm konstatoval: „*Hodnocení CEA (posuzování kumulativních a synergických vlivů na životní prostředí) je povinnou součástí hodnocení SEA. Obsah tohoto hodnocení vyplývá z přílohy stavebního zákona a z přílohy I směrnice SEA a musí zahrnovat alespoň popis vhodné metodologie, zjištění a popis stavu životního prostředí a složek, které by mohly být*

negativně ovlivněny, identifikaci a popis možných kumulativních a synergických vlivů, posouzení těchto vlivů (zejména zhodnocení jejich předpokládaných dopadů na složky životního prostředí a učinění závěru, zda jsou dopady akceptovatelné, případně za jakých podmínek), vymezení kompenzačních opatření a stanovení pravidel monitorování kumulativních a synergických vlivů. V rámci hodnocení CEA je zpracovatel povinen postupovat vždy v souladu se zásadou předběžné opatrnosti – vycházet z nejhorší možné varianty a zohlednit i takové plánované záměry (činnosti), jejichž realizace je v budoucnu nejistá.“ (zvýrazněno žalobkyní).

Náležité zjištění skutkového stavu, tj. popis a posouzení zatížení lokality kumulativními a synergickými vlivy stávajících i plánovaných záměrů, je potřeba zpracovat již v tomto řízení. Právě proto, že jde o tuto konkrétní lokalitu, není v pořádku ji zatížit nad únosnou míru. Judikatura by neměla být aplikovaná mechanicky jen proto, že se jedná o stejné téma. Je potřeba přihlížet a pečlivě vážit i – z hlediska soudu zřejmě – drobnosti. Pro žalobkyni a její občany to ale drobnosti nejsou. A postup správních orgánů a soudu je v tomto ohledu nejen necitlivý k dotčeným zájmům žalobkyně, ale také nezákonný.

Pokud dále v rozsudku soud odkazoval na to, že v době rozhodování o stanovení průzkumného území ještě není dostatek podkladů k úplnému posouzení, není to přiléhavé. Lze přisvědčit do té míry, že geologické podloží podrobně neznáme. Jenže v tomto případě již nyní máme dost jiných relevantních skutečností, které by měly vést k vyloučení lokality Janoch. Je zde totiž naprostá jistota toho, čím vším je lokalita zatížena. Žalobkyně na všechna zatížení již poukázala, ale žádný ze správních orgánů ani soud se s nimi dostatečně nevypořádal.

Také není pravdivé tvrzení, že průzkum území slouží „toliko“ k vytipování lokalit. Je takřka jisté, že v jedné z těchto „toliko“ vytipovaných lokalit bude úložiště jaderného odpadu. Stát by zbytečně nevynakládal prostředky na geologický průzkum a následně žádnou lokalitu nevybral. I správní orgány opakovaně poukázaly na finanční náročnost celého procesu. Formulace tedy působí jako zlehčení zájmů žalobkyně, které se snaží bránit.

Dle soudu by bylo přísné požadovat po správních orgánech, aby se zabývaly otázkou existence veřejných zájmů spjatých s využitím území, protože není ani s jistotou dáno, zda na fázi geologického průzkumu budou navazovat další procesní fáze. Výsledky tohoto průzkumu jsou pro další postup klíčové. Jak uvedl NSS ve zmiňovaném rozsudku 4 As 155/2018-63: „*V době rozhodování o žádosti o stanovení průzkumného území nejsou k dispozici kompletní relevantní informace umožňující posoudit, která lokalita je pro vybudování hlubinného úložiště nejvhodnější, a SÚRAO, resp. správní orgány ani nemohou být objektivně schopny předložit informace ke všem možným variantám případné konečné realizace.*“

Žalobkyně to za příliš přísné nepovažuje, Naopak je třeba pečlivě přihlídnout k okolnostem, které již jsou známe a ty pečlivě vyhodnotit. Ne je plošně odmítat pro předčasnost. Žalobkyně opětovně zdůrazňuje, že 50% šance na navazující řízení o samotném záměru, není rozhodně malá. Úkolem žalovaného v řízení o stanovení průzkumného území bylo porovnat jednotlivé, mnohdy protichůdné, veřejné zájmy a přezkoumatelným způsobem svou úvahu zdůvodnit (srov. rozsudek NSS 7 As 70/2009-190). Žalobkyně je přesvědčena, že pouhým odmítnutím argumentace pro předčasnost nedošlo k pečlivému zvážení, jak judikatura správních soudů požaduje.

Žalobkyně další úskalí tohoto řízení spatřuje v tom, že při povolování průzkumného území není znám projekt geologických prací. Povoláním průzkumného řízení tedy správní

orgány dávají volnou ruku k tomu, aby geologický průzkum probíhal takřka kdekoli v stanoveném průzkumném území. Obec, na jejímž území bude průzkum probíhat do tohoto procesu již nemůže nikterak zasáhnout a bude s ním pouze seznámena. Argumentace týkající se toho, že zájmy žalobkyně bude hlídat kraj, není dostatečná. Je to žalobkyně jako obec, která nejlépe zná své okolí a má nepoměrně větší zájem na ochraně přírody ve svém okolí než kraj. Obec tedy svoji budoucnost a budoucnost svých občanů svěřuje do rukou orgánů, které je nejen podrobně neznají, ale také je čistě na jejich uvážení, zda bude hájit zájmy obce tak jako žalobkyně sama.

A tak žalobkyně i nadále trvá na tom, že poskytnout takto volné pole působnosti k tvorbě projektu geologických prací čistě na uvážení SÚRAO, resp. zpracovatele projektu, je porušením jejího práva na spravedlivý proces.

Soud se například odmítl zabývat posouzením migračních koridorů s ohledem na to, že přeci nevíme, kde konkrétně budou práce probíhat. Zároveň ale k provádění geologického projektu dává v podstatě volnou ruku, protože obec se proti němu již nebude moct bránit. K jejich ochraně v rozhodnutí o stanovení průzkumného území žádná podmínka stanovená není, byť jsou neméně důležité jako zájem na ochraně vody.

Žalobkyně také nesouhlasí s argumentací soudu, že nemůže namítat argumenty týkající se například i Hlubocké obory, jejíž součástí je přírodní rezervace Karvanice, která se nachází mimo území obce. Jedná o Evropsky významnou lokalitu (EVL) a vzdálenost je necelých 10 km od území žalobkyně. Území přírodní rezervace Karvanice včetně jejího ochranného pásma bylo zařazeno nařízením vlády 318/2013 Sb., kterým se stanoví národní seznam evropsky významných lokalit, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 21. srpna 2013 mezi evropsky významné lokality (EVL) a tvoří část EVL Hlubocké obory.

Žalobkyně je přesvědčena o tom, že bohatý život v takto blízké oblasti dopadá i na ní. Ptáci i jiná zvířata samozřejmě migrují i do jiných blízkých oblastí – například na území žalobkyně. Bude-li koncentrace záměrů na území žalobkyně příliš vysoká, výskyt zvířat na jejím území se sníží. Její občané nechtějí žít obklopeni jaderným reaktorem, který se bude dostavovat a dalšími záměry a k tomu navíc blíže neurčenými vrty coby součástí „toliko“ geologických prací a nemít okolo sebe funkční a bohatou přírodu. Proto je v pořádku, že žalobkyně argumentuje i těmito blízkými oblastmi, byť ne na jejím vlastním území.

Tato argumentace platí i pro oblasti Natura 2000. Na území žalobkyně je síť NATURA 2000 zastoupena, dále Územní systém ekologické stability (ÚSES) a EECONET (klade si za cíl vytvořit společnou územně propojenou síť, zabezpečující ochranu, obnovu a nerušený vývoj ekosystémů evropského významu. Funkční způsobilost této sítě je dána jejím propojením v rámci členských zemí EU).

Opětovně platí, že navýšení koncentrace záměrů na území obce, bude mít negativní vliv na přírodu v jejím okolí a potažmo i na občany žalobkyně.

Žalobkyni pak také nestačí sdělení, že hlubinné úložiště by neprobíhalo v obydlených oblastech. Nicméně na obydlené oblasti má samozřejmě vliv i případné umístění hlubinného úložiště pouze v jejich blízkosti. Ale toto sdělení pro žalobkyni nepředstavuje žádnou jistotu. Sám soud říká, že výsledná lokalita se bude odvíjet až od výsledku průzkumných prací. Bude-li tedy výsledkem průzkumných prací, že nejlepší je uložit jaderný opad pod nejbližší zástavbu, žalobkyně nemá žádnou záruku, že se tak nestane. Jaderné elektrárny a zejména vodní nádrži musely ustoupit celé vesnice a jejich obyvatelé byli vysídleni. To žalobkyni i její

obyvatele ovlivnilo po generace. Žalobkyně tedy již dávno ztratila víru v to, že se bude hledět na její zájmy a na zájmy jejích obyvatel v budoucích řízeních. Obává se spíš, že případnému úložišti bude muset ustoupit vše, včetně jí a jejích obyvatel bez ohledu na jejich soustavný a vytrvalý nesouhlas. A proto se pokouší za ně bojovat již nyní, nikoliv tento boj odkládat do pozdějších fází.

Žalobkyně se také ohrazuje proti tomu, že by snad bylo jejím úkolem hledat jiný stát, kam by bylo možné radioaktivní odpad odvézt a uložit ho tam. Městský soud uvedl, že žalovaný ani Ministr nezjistili, že by jiný členský stát na svém území umožňoval ukládání radioaktivního odpadu z ČR. Z logiky věci samozřejmě není stát, který by z vlastní iniciativy nabízel jiným státům, aby si uložili svůj radioaktivní odpad na jeho území. Nicméně i z citovaných směrnic plyne, že je možné takovou smlouvu uzavřít. Jenže k uzavření takové smlouvy Česká republika neučinila žádné kroky, což je právě to, co žalobkyně napadá.

Na rozdíl od soudu je žalobkyně přesvědčena, že Česká republika se touto možností měla zabývat a má povinnost tuto možnost prověřit. Úložiště jaderného odpadu je totiž velká zátěž pro vlastní obyvatele, kteří na energetickou politiku svého státu mají pramalý vliv. Je totiž čistě v rukou státu, zda se rozhodne využívat jaderné elektrárny jako zdroj energie. Jsou to ale jeho občané, kdo pak musí snášet nejen to, že reaktory vyrostou, ale teď také uložení jaderného odpadu. Kladou-li tedy (vcelku přirozeně) občané či obce následně odpor vzniku úložiště, to nejmenší, co stát může a měl by udělat je to, že prověří, zda by nebylo možné jaderný odpad ukládat jinde. Takže to, že primárně se jaderný odpad ukládá na území státu, kde vznikl, ještě neznamená, že nelze uložit jinde anebo že by snad stát neměl tuto možnost zkoumat. Ostatně z čl. 1 odst. 1 cit. směrnice vyplývá, že stanovuje pravidla s cílem zabránit nepřiměřenému zatížení budoucích generací. A žalobkyně se domnívá, že vytváření vysokého počtu úložišť jaderného odpadu jsou budoucí generace zatíženy dost.

Žalobkyně zdůrazňuje, že je stále platná smlouva s Ruskou federací o vracení vyhořelého jaderného paliva (VJP) zpět do země původu. Tato smlouva č. L 7.393 a, uzavřená mezi tehdejší vládou Československé socialistické republiky a vládou Sovětského svazu o spolupráci při výstavbě první etapy jaderné elektrárny „Temelín“ v československé socialistické republice obsahuje závazek vracení VJP zpět do země původu. Tzn. je třeba přistupovat k VJP nikoliv jako k odpadu, ale k surovině, kterou máme chtít více zpracovat. Chladnutí na povrchu je minimálně 65 let i více, do té doby budou bezpochyby nalezeny technologie na zpracování a pokud se tak nepovede, vrátit VJP dle platné smlouvy do země původu.

Podle aktuálního odborného článku (Miroslav Krajča, www.nedd.cz) cit: „Čína oznámila vývoj unikátního jaderného reaktoru, který by mohl proměnit způsob, jakým lidstvo využívá jadernou energii. Nový systém využívá urychlovač částic k přeměně jaderného odpadu na využitelné palivo. Pokud bude projekt úspěšný, mohl by výrazně snížit množství radioaktivního odpadu a prodloužit životnost jaderného paliva.“

Důkazy:

- Smlouva ze dne 27.11. 1981, č. L 7.393 a
- <https://nedd.tiscali.cz/jaderna-energie-nove-generace-cina-stavi-reaktor-ktery-bude-spalovat-jaderny-odpad-626061> (staženo 9.3. 2026)

Žalobkyně považuje za nadbytečné opakovat opětovně svou argumentaci. K ostatním námitkám souhrnně uvádí, že si je vědoma toho, že proběhlo „teprve“ řízení o stanovení

průzkumného území. Z argumentace soudu a správních orgánů to ale vyznívá, že v s ohledem na povahu řízení o stanovení průzkumného řízení, žalobkyně nemůže namítat takřka nic. Většina argumentů byla odmítnuta jako předčasná. Ale tomu neodpovídá formulace zákonného ustanovení, které se má na posuzování žádostí o stanovení průzkumného území stanovit, ani závažnost konečného důsledku tohoto řízení a řízení na něj navazujících. Již nyní je alespoň v hrubých obrysech známo, že výsledkem bude uložení radioaktivního odpadu, což je bezesporu veliký zásah. Toto řízení předurčuje, zda a kde tento zásah vznikne. Žalobkyně tvrdí, že její území i občané jsou již nyní ovlivňováni a omezováni mnoha vnějšími záměry. Je zde 25% šance, že vznikne právě na území žalobkyně. Žalobkyně setrvale požaduje zamyšlení se nad tím, zda vskutku je obhajitelné a nekoliduje to s jinými veřejnými zájmy, aby v budoucnu vzniklo jaderné úložiště na jejím území. Zda je tento nenapravitelný zásah obhajitelný na místě, kde jsou místní občané zkoušeni i bez tohoto zásahu až příliš.

Pokud žalobkyně nemůže namítat nic z toho, co namítla, kvůli „předčasnosti“ námitek, pak toto řízení postrádá smysl. Kumulativní posouzení vlivů, které na žalobkyni dopadají již nyní a zvýraznily by se zřízením úložiště jaderného odpadu neposoudil nikdo. A v tom žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Žalobkyně považovala již napadená rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Žalovaný se nevyjádřil ke všem namítaným skutečnostem, čímž zatížil napadená rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobkyně si je samozřejmě vědoma, že správní orgány nemusí reagovat na každou jednotlivou dílčí námitku. Jenže alespoň na některé reagovat musí. A v napadených rozhodnutích této povinnosti žalovaný nedostál. Prvostupňový soud posoudil odůvodnění správních orgánů jako dostatečná, což podle názoru žalobkyně je nesprávným právním hodnocením a kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

IV. Návrh

Žalobkyně proto navrhuje zrušení výše specifikovaného rozsudku Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

Navrhuje proto vydání rozsudku tak, jak uvedla v (blanketní) kasační stížnosti.

Obec Temelín

Přílohy:

1. Smlouva ze dne 27.11. 1981, č. L 7.393 a
2. kopie osvědčení o registraci k DPH